

Paradijs aan de Douro

Roman

Gilbert Keyzer

Eerste druk

© 2022 Gilbert Keyzer

Alle personages in deze roman zijn het product van de fantasie van de schrijver. Iedere overeenkomst met bestaande dan wel overleden personen berust op toeval.

1

Marieke verliet hem, na een huwelijk van bijna twintig jaar.

‘Ik haat je niet hoor’, zo verzekerde zij Tim. Het werd volgens haar tijd voor iets anders. Na de spoedige, redelijk harmonieus verlopen scheiding, vertrok ze met Pablo, haar jongere minnaar naar Portugal, om er zich bij het stadje Rivaldeiro met wijnbouw bezig te houden.

Zij was vijftien jaar jonger dan hij.

Het is waarschijnlijk beter zo, dacht Tim, nadat hij verbijstering en verbazing grotendeels te boven was gekomen. We leefden steeds apart samen. We haatten elkaar nog net niet. We ergerden elkaar steeds vaker. Zij mij met haar eeuwige gezanik over vervelende collega’s en huishoudelijke futiliteiten. Ik haar met m’n zakelijkheid, m’n zogenaamde gebrek aan avontuurlijkheid, m’n obsessie met cijfers.

Hoe kan je avontuurlijk zijn in loondienst, anders dan tijdens vakanties? Seks verviel sluipenderwijs tot weerzinwekkende routine. Dat waren niet meer dan symptomen, volgens mij. Je kiest elkaar voornamelijk uit op basis van geuren. Als je ouder wordt, ga je anders ruiken.

We verdroegen elkaars molecuulketens niet meer. Als die zich eenmaal van elkaar afdraaien, is het afgelopen. Het was de stank van mijn naderende ouderdom. Ik ben ervan overtuigd, dat dit de aanleiding was. Ze moet ervan gegruweld hebben, samen te leven met een man, die wellicht binnen enkele jaren dementeert, mogelijk prostaatklachten ontwikkelt en steeds meer zorg nodig heeft. Ik ben blijkbaar in meerdere opzichten afgeschreven en bijtijds ingeruild voor een recenter model. En niet eens voor een miljonair. Nee, voor een of andere vage armoedzaaier. Dat komt ervan, als je elkaar op het werk ontmoet en op dezelfde locaties woont en werkt. We hebben teveel tijd met elkaar doorgebracht. Mensen zijn niet geschikt om op bevredigende wijze decennia lang met elkaar te leven en te werken.

Hij had ervoor gezorgd, dat zij geen aanspraken zouden maken op elkaars pensioen.

‘Ach Tim, ik hoef je geld helemaal niet.’

Zij bleef mede-eigenaar van het huis en van een aan de hypotheek gekoppelde spaarpolis.

Volgens Pablo zouden zij als wijnboeren snel rijk worden.

Aan een afscheidsreceptie van haar werkgever had zij geen behoefte.

Ze belde hem, vlak voordat ze in het vliegtuig naar Portugal stapte.

‘Zeg Tim, we blijven toch vrienden, neem ik aan?’

‘Natuurlijk. Wanneer kom je de rest van je spullen ophalen? Of moet ik de boel nasturen?’

‘Nee, dat hoeft niet. Dat regel ik wel, als ik weer in Nederland ben, om m’n ouders te bezoeken.’

Geen moment geloofde hij dat.

Tim ervoer korte tijd de beklemmende vaagheid van melancholie, hetgeen hij niet begreep, omdat hij geen verlangen naar haar voelde.

Hij zette tijdens weekenden urenlang ramen tegen elkaar open, om haar geuren te verdrijven. Hij verzamelde haar kleding en persoonlijke bezittingen in vuilniszakken en leverde die af bij een kringloopwinkel. Over een album met jeugdfoto’s en hun trouwalbum twijfelde hij. Tims ouders rotten tergend langzaam weg in een verzorgingshuis. Hij betwijfelde sterk, of het nog tot hen door zou dringen, dat hij met Marieke getrouwd was. Of zij wisten, wie Marieke was. Zijn moeder herkende hem zelden meer. Hij stuurde de albums naar haar ouders op, zonder er ooit een reactie op te ontvangen.

Men moet het verleden nooit idealiseren, zo hield hij zichzelf voor. Ik kan me niet door herinneringen gevangen laten houden. Het is improductief.

Hij huurde schoonmakers en liet zijn overhemden ophalen en thuisbrengen door een stomerij.

Het werk begon hem te vervelen. Het bestond voor een steeds groter deel uit besprekingen met klanten. Aan analysewerk kwam hij nauwelijks meer toe. Hij was een paar jaar geleden partner geworden bij het accountantsbureau waar hij voor werkte en kon het zich veroorloven, om jaren eerder met pensioen te gaan. Vanwege de kwaliteit van zijn afscheidsreceptie, verwachtte hij ten onrechte deel uit te blijven maken van allerlei collegiale netwerken. Al snel sprak of zag

hij vrijwel geen ex-collegae meer. Vaker dan ooit bezocht hij de tennisclub. Hij liet belangstelling merken voor een vrouw, die hem afwees.

Marieke belde hem vanuit Rivaldeiro en legde uit hoe geweldig zij het naar haar zin had. Ze nodigde hem uit.

Tim vloog ernaartoe, omdat hij dacht: misschien wil ze terug en logeerde vier dagen in een gastenhuisje. Zodra hij haar zag, wist hij dat zij nooit met hem mee zou komen.

Haar transformatie bleek opmerkelijk. Marieke was gebruind en slank geworden.

Hij vond haar mooier dan ooit, met haar bruingroene ogen.

Als administratief medewerkster had zij van make-up gebruik gemaakt.

De Portugese zon had haar gezicht, vaak bleek en pafferig van kantoorachtige vermoeidheid, verjongd en gladgestreken en haar blonde lokken bijna wit gekleurd.

‘Ik heb je spullen weggedaan.’

‘Kan me niet schelen.’

‘De fotoboeken liggen bij je ouders.’

De rode wijn, uit een van de laatste oogsten van de vorige pachter, smaakte hem niet. Zachtheid was hem beloofd. Hij proefde bitterheid.

Die van hun zal wel helemaal niet te drinken zijn, verwachtte hij.

‘Jij gaat wijn verbouwen?’ had hij vlak voor de scheiding geschamperd.

‘Wat weet jij daar nou vanaf? En die vlam van je, die is toch niet meer dan druivenplukker geweest? Ach Marieke, je spreekt de taal niet eens!’

‘Nou en? Alles valt toch te leren? Mensen zoals jij durven nooit eens iets. Jij blijft het liefst thuis. Jouw favoriete vakantiebezigheid is het lezen van antieke jaarverslagen.’

‘Ik nam af en toe werk mee naar huis, ja. En wat dan nog? En onze buitenlandse vakanties dan? Weet je nog dat we verdwaalden in de Pyreneeën?’

‘Ja, wat een avontuur was dat! We kwamen pas na een half uur iemand tegen die ons de weg wees.’

‘Jij begreep niets van wat hij zei. Ik wel. Ik heb ons toen gered. En die keer dat we op dat landweggetje in Frankrijk lekreden en er geen lucht zat in de reserveband? Heb ik dat geregeld of niet?’

Ze had hem uitgelachen.

Het deed hem meer pijn dan hij haar liet merken.

Tot zijn enorme ergernis leek het hen goed te gaan, daar in dat idyllische heuvellandschap bij de Dourorivier. Het huis was verwaarloosd en toe aan renovatie, beschikte wel over aansluitingen op gas en riool en koud stromend water. In het gastenhuisje hing een boiler.

Hij fantaseerde: misschien komt ze er om te douchen, terwijl ik er ben. En dan? Dan zou ik haar wegsturen. Of niet?

Ze hadden twee seizoenplukkers ingehuurd en beschikten over moderne apparatuur in de kelders: roetsvrijstalen gisttanks, een koolzuurgasinstallatie en een bottelmachine.

Meetresultaten waren op een beeldscherm af te lezen. Ze volgden de instructies die door de vorige pachter waren gebruikt en lieten zich adviseren. De oogst leek een succes geworden.

Marieke gedroeg zich ongedwongen, alsof zij oude vrienden waren.

Was het om hem te tarten, dat ze 's morgens in niets anders dan een kort flodderjurkje in de keuken stond, om het ontbijt te verzorgen?

Hij zag haar ronde billen bewegen en moest de neiging onderdrukken, ze te betasten, haar naar zich toe te trekken, die fraaie borstjes te zoenen, bij haar binnen te dringen, uit bezitsdrang, zonder veel begeerte te voelen.

Toch wil ik haar niet meer terug, drong het tot hem door. Als ze met me mee zou komen, transformeert ze opnieuw.

Pablo was hem te amicaal, te druk, met talrijke omhelzingen en schouderklopjes. Alsof hij Tim als verliezer voortdurend troosten wilde. Hij hing te nadrukkelijk de professionele wijnboer uit, troonde hem mee naar de kelders.

Ze wisten een, volgens hen leuke Portugees-Nederlandse vrouw in Rivaldeiro, die een winkeltje dreef en waarmee zij hem in contact wilden brengen.

Zou het niet leuk zijn, als hij ook hier, in deze hemelse omgeving kwam wonen? Warme zomers, milde winters. Het hele jaar door wijn, honing, wilde bloemen, niet al te veel toeristen. Toegegeven, de winters zijn

soms minder prettig. Toch hebben we in november nog in de zon gezeten op het terras!

Ze maakte op Tim de indruk, het werkelijk te menen.

Hij wilde er niets van weten. Hij had geen idee wat hij daar de hele dag met zichzelf aan zou moeten.

Hen helpen? Het idee! Ze willen natuurlijk, dat ik investeer.

Nee, Die Pablo zit er natuurlijk achter! Ze beweerde, dat ze geen geld van me wilde. Ik geloof haar.

Tim vond de wijnkelders naar schimmel ruiken en snoof af en toe de stank van het riool op.

De oregano, basilicum en jasmijn, die zij op het terras kweekte, overweldigden hem telkens met hun geuren.

Hij kocht in het stadje een zonnebril met pikzwarte glazen en wandelde geuwend door hun wijngaarden. Slenterde schouderophalend door dorpjes. Gebruikte, ontbijtjes uitgezonderd, geen maaltijden met hen. Zonder fysiek contact nam hij afscheid.

'Kom langs wanneer je wil!' had zij geroepen.

Een taxi bracht hem naar het vliegveld.

Ze heeft me uitgenodigd om me te laten zien, hoe goed het haar gaat, sinds ze bij me weg is. Straks heeft die Portugees of Spanjool, weet ik veel, genoeg van haar, omdat ze ook van hem geen kinderen wil. Ze is er te oud voor geworden. Ik heb mijn kans gemist, ik had bij hem avances moeten maken.

Absurde grappen, die altijd achteraf bij hem opkwamen, waar hij geen spijt over had, omdat hij zeker wist, niet over de moed te beschikken ze ten uitvoer te brengen.

Ik zie Marieke binnen een paar jaar naar Nederland terugkomen.

Wou je onderdak, schat? Wat jammer dat het allemaal niet gelukt is, daar in Portugal. Ja hoor, natuurlijk heb ik plek genoeg. Wat kun je betalen? Ik reken een vriendenprijsje uiteraard, we zijn toch oude bekenden. O nee, vrienden uiteraard. Dat wilde je toch, vrienden blijven? Haar ouders hebben geen geld. Misschien dat ze bij hen op zolder kan.

Marieke stuurde hem een kistje wijn na.

Tim liet het ongeopend en gaf het aan een tennismaatje door, die zijn verjaardag vierde. Hij liep vrienden en vriendinnen af en bleef lid van de tennisvereniging. Toch begon hij zich te vervelen.

Hij werd aspirant-bestuurslid van een lokale omroeporganisatie. Al na de eerste vergadering hield hij het voor gezien, omdat de bestuursleden volop ruzie maakten en de stichting op faillissement afstevende.

Op verzoek van de voorzitter werd hij penningmeester van de tennisvereniging. Als eenling bij oude vrienden aan tafel zittend, ervoer hij een duidelijk merkbare vervreemding. Alsof ze hem de scheiding kwalijk namen. Alsof ze hem, na de scheiding, voor minstens de helft minder interessant vonden. Hij kwam erachter, dat de meesten van hen contact hadden met Marieke. Een stel had hen zelfs bezocht. Hij voelde zich door iedereen buitengesloten, ondanks de uitnodiging van Marieke en haar koppelpoging.

Op een avond zag hij een programma over een buddy. Het betrof een man, die kameraad werd van een thuiswonende gehandicapte. Ze gingen vaak de deur uit.

Waarom niet, dacht Tim. Ik ga graag met mensen om.

Hij ging op zoek en las een advertentie, waarin een oudere rolstoelpatiënt een buddy zocht, om samen mee op stap te gaan en daarnaast thuis recreatieve activiteiten te ondernemen.

Hij belde en kreeg een vriendelijk klinkende bejaarde aan de lijn.

De volgende middag reed hij naar het adres. Siem, heette de man.

Het was bewolkt, winderig weer.

Tim vreesde, dat hij zo meteen tegen de wind in een rolstoel zou moeten duwen.

Siem bewoonde de bovenste etage van een appartementencomplex, aan een jachthaven gelegen.

Die heeft poen, dacht Tim, terwijl hij tussen dure auto's parkeerde.

Hij ging een met marmer beklede hal binnen en meldde zich bij een geüniformeerde portier, die Siem belde en hem met de lift naar de derde en hoogste verdieping bracht.

Deze etage bleek uit een enkel appartement te bestaan.

Zij kwamen in een met hoogpolig tapijt beklede hal terecht.

De portier belde aan. Even later sprong de zware voordeur op een kier.

Tim vroeg zich af of hij zijn begeleider een fooi diende toe te stoppen. Hij keek over zijn schouder en zag hem achter twee liftdeuren verdwijnen.

In een schemerige woonkamer, ruim als een zaal, zat een oude man in een rolstoel. Hij droeg, net als Tim, een bril met getinte glazen. Zijn wenkbrauwen deden Tim denken aan spitse uilenoren. Lange zwartgrijze haren lagen achterovergekamd. Uit de mouwen van een kamerjas kwamen licht trillende handen.

Als ik die naar de plee moet helpen, nok ik af, nam hij zich voor.

De oude rook naar haarwater.

‘Goedemiddag mijnheer. Mijn naam is Tim. Wij hebben een afspraak.’

‘En dezelfde brillen. Dag Tim.’ Een bevende vinger wees naar een fauteuil.

Tim ging zitten.

‘Dag mijnheer Siem. Leuk u te ontmoeten.’

Heel even priemde een scherpe blik.

‘Hier zeggen we je en jij, begrepen?’

Tim keek om zich heen. De muren waren kaal. Om een tafel heen stonden zes stoelen. In een hoek rustte een zuurstoffles in een beugel op wieltjes. Een doorzichtig mondmaskertje hing er op aangesloten.

‘Mooi hé? Helemaal zelf ingericht.’

‘Een fraai interieur inderdaad. Ik had een bewoner in de conversatiekamer van een verpleeghuis verwacht.’

Siem lachte.

‘Wil je koffie?’ Hij drukte op een van de knoppen, die in de rechter rolstoelleuning zaten gemonteerd.

Even later ging een deur open. Een vrouw van omstreeks midden veertig verscheen. Zij droeg make-up, een lichtblauw schort en kleurloos haar in een staart.

Siem gaf zijn bestelling door.

‘Wou je nog naar het toilet?’

‘Voorlopig niet.’

De vrouw trok zich terug en sloot de deur.

Tim kreeg de indruk, dat zij daar niet alleen was.

Hij keek naar de boten, in rijen lichtjes dobberend in de jachthaven. Mannen en vrouwen hielden praatjes vanaf hun scheepsdekken, onder wapperende vlaggetjes. De mannen waren gekleed als imitatiekapiteins. Meeuwen plunderden een afvalbak.

In de vensterbank lagen een verrekijker en twee telefoons.

‘Als het warm is, liggen de dames soms zonder bovenstukjes te zonnen op de voorplechten’, beweerde Siem, op het instrument wijzend.

‘Boeiend.’

De koffie werd gebracht. De vrouw negeerde Tim en verdween.

‘Zo Tim, jij wordt misschien mijn buddy. Vertel mij eens, waarom zou je dat willen?’

‘Ik heb tijd te over. En ik ga graag met mensen om.’

‘Werk je nog?’

‘Ik ben vervroegd met pensioen gegaan. Ik ben penningmeester van mijn tennisclub.’

‘Wat deed je?’

‘Ik was registeraccountant.’

‘Zozo. Nou, dan zal je wel flink gevangen hebben. Was je, hoe noemen ze dat, partner?’

‘De laatste jaren ben ik partner geweest. Over mijn inkomen heb ik inderdaad geen klagen. Jij woont wel mooier, moet ik toegeven.’

‘Jij zal wel in een eigen huis zitten. Dit huur ik.’

Tim dronk zijn kopje leeg.

‘Ik bezit inderdaad een eigen woning.’

‘Compleet afbetaald natuurlijk.’

‘Ach, het zou wel vreemd zijn toch, een accountant van mijn leeftijd, die zijn financiën niet op orde heeft.’

‘Dat zou wel raar zijn, ja. Ik was trouwens helemaal vergeten te vermelden om hoeveel uur het gaat.’

‘Dat stond er inderdaad niet bij.’

‘Zou je vier middagen per week kunnen? En soms in het weekend?’

‘Ja hoor.’

‘Ik betaal geen reiskosten en geen onkostenvergoeding. En denk vooral niet, dat ik gierig ben, want dan heb je het goed mis. Ik sta in brede kringen bekend als royaal.’

‘Prima. Ik neem aan, dat je nog meer kandidaten hebt.’

Siem grijnsde. ‘Ze staan voor me in de rij.’

‘Werk je nog, Siem?’

‘Nauwelijks. Ik laat voor me werken.’

‘Wat doe je?’

‘Ik zit al jaren in vastgoed en horeca. Nederland en Portugal.’

‘Dat verdient vast goed. Opvallend, moet ik zeggen. Een ondernemer in vastgoed die zelf huurt.’

Siem keek hem spiedend aan.

‘Ik woon hier tijdelijk, grapjas. Voor de helft van de huur, via een relatie van me. Ik zou het makkelijk kunnen kopen. Ik ben alleen bang dat ik het dan niet tegen een fatsoenlijke prijs verhuurd krijg, als ik ooit emigreer.’

‘Heb je plannen in die richting? Ik ben niet van plan te emigreren.’

‘Daar is voorlopig nog geen sprake van.’

‘Wat heb je, dat je in een rolstoel zit, als ik vragen mag?’

‘Zwakke longen. En Parkinson. Ik kan nog wel eindjes lopen. Iedere dag aan de arm van Nicole. Naar de badkamer. En soms om het gebouw heen, als er niet teveel wind staat.’

‘Nicole is die vrouw van daarnet.’

Siem knikte.

‘Ik hoop dat je van puzzelen houdt.’

‘Puzzelen?’

Siem wees naar de tafel. Nu pas zag Tim een stapel legpuzzelstukjes.

‘Ik heb veel jaarrekeningen gecontroleerd, die ware puzzels vormden.’

‘Mooi zo. Ik bel je van de week.’

Zij namen handenschuddend afscheid.

Tim liep naar de hal. Hij passeerde de tafel en zag een doos op een van de stoelen staan, met de deksel er rechtop in.

Hij zag een kapitale villa afgebeeld.

Samen puzzelen, dacht hij. Er uiteraard voor zorgen, dat hij de meeste stukjes vindt.

Terwijl hij in de lift afdaalde, kwam twijfel opzetten.

Zo’n man kan toch gewoon iemand voor het gezelschap inhuren?

Misschien is hij zuinig en niet gierig.

De ontmoeting leek hem zo kort, dat hij er rekening mee hield te worden afgewezen.

Thuis zocht hij naar nieuwe mogelijkheden als buddy, zonder iets van zijn gading te vinden. Hij speelde met de gedachte, een geheel ander beroep te beginnen. Parfums. Kruiden. Iets smet geuren.

De volgende dag belde Siem.

‘Je bent aangenomen. Het weer is prachtig. Zullen we naar het strand gaan?’

‘Ik ga meteen op zoek naar m’n zwembroek.’

‘Heb je niet nodig.’

‘Tot zo meteen.’

Tim groette de portier. Hij mocht onbegeleid doorlopen.

Siem zat hem in het midden van de woonkamer op te wachten in zijn rolstoel. Hij droeg een strooien hoed, shorts en linnen schoenen. Op schoot lag de verrekijker. Naast hem stond de vrouw, in witte zomerjurk.

Ze droeg espadrilles. Over haar schouder hing een strandtas.

‘Goedemiddag samen.’

Hij keek de vrouw aan. ‘Ik ben Tim.’

Ze keek hem heel even aan. ‘Nicole.’

Ze had grijze, waakzame ogen.

‘Nicole gaat uiteraard met mee. Ze heeft beloofd op z’n minst topless te gaan.’ Siem lachte en hoestte.

‘Ben je ook vrijwilliger?’

‘Ik krijg betaald’, klonk het stug.

‘Nicole is hier, hoe noem je dat, officieus.’

Siem toonde bruine tanden. Hij streek een haarsliert achterover.

‘Ik zal deze informatie met opperste discretie behandelen.’

‘Dat is je geraaien ook!’ riep Siem. ‘Zullen we gaan?’

Nicole haakte een zuurstofflesje aan de rolstoel, rolde hem het appartement uit en duwde de rolstoel met enige moeite door de hoogpolige vloerbedekking.

Siem zwaaide naar de portier, die zijn pet optilde.

Waarom vraagt hij Nicole niet als buddy, vroeg Tim zich af.

Op de parkeerplaats aangekomen, vroeg Siem: 'Waar staat jouw auto?'
Tim wees.

'Je was registeraccountant en dan rij je in zoiets? Weet je zeker, dat je niet de zak gekregen hebt, in plaats van met pensioen te gaan?'

Siem schudde zijn hoofd en hoestte.

'Het is een betrouwbare auto, representatief en comfortabel. Ik had hem als leaseauto en heb hem voordelig kunnen overnemen. De meeste afschrijvingen zijn er al vanaf. Als ik hem lang genoeg hou, wordt het vanzelf een moderne klassieker, die wellicht meer waard wordt dan de nieuwprijs.'

Siem schudde zijn hoofd.

'Ach, Nicole, haal jij m'n autosleutels es even op. In dat daar wil ik niet gezien worden. Ik heb een reputatie laag te houden.'

Zij liep terug.

'Wat rij jij dan?'

Siem wees naar een enorme, bronskleurige Bentley.

'Da's pas rijden, kerel. Ik heb nog een geldig rijbewijs. Toch zal je mij nooit meer achter het stuur zien zitten. Terwijl m'n ogen nog goed zijn. Het zijn m'n handen.'

Siem hief zijn licht trillende vingers.

Ze deden Tim denken aan krabbepoten.

Hij keek naar Siems blauwdooraderde benen, met bruine vlekken op de enkels.

'Van een man van jouw statuur had ik een chauffeur in uniform verwacht.'

'Gaan we bijdehand doen?'

'Noem het entertaining. Indien gewenst, kunnen grappen, kwinkslagen en rake opmerkingen achterwege blijven.'

Siem sperde de kaken vaneen, zonder geluid te maken.

'Gaat het?'

'Ja hoor. Ik heb nog geen spijt van je, boekhoudertje. Nog niet.'

'Ik twijfel nog.'

'Je kan me nou niet meer laten barsten, meneer de mensenvriend.'

Siems bolide leek te zweven. De formidabele motoracceleratie was vrijwel onhoorbaar. Het vierwiel aangedreven gevaarte liet zich, ondanks het gewicht van bijna twee ton, moeiteloos door bochten sturen.

Tim vermoedde, dat hij er moeiteloos mee naar Portugal zou kunnen rijden, zonder andere onderbrekingen dan tankbeurten. Hij vroeg zich af, of hij zich een dergelijke auto kon veroorloven. De meeste afschrijvingen waren er bij auto's van deze prijsklasse naar een paar jaar wel vanaf. Het grote probleem werd, zo wist hij van collega's, gevormd door de enorme onderhoudskosten.

Hij accelereerde fel, stootte de snelweg op en zette de klimaatcontrole hoger, om de lucht van Siems haarwater te verdrijven.

'Je rijdt top! Twijfel je nou nog steeds?' vroeg Siem vanaf de achterbank.

'Ik ging voor buddy. Als chauffeur zou ik een salaris willen.'

'Ik neem niemand meer in dienst.'

'Nicole betaal je wel.'

'Zij krijgt rechtstreeks uit de kas. Jou betaal ik in natura.'

'Dat hebben we een probleem. Je bent mijn type niet.'

Siem grijnsde.

'Jij bent echt wel lachen, hoor. Ik bedoel, dat ik je regelmatig trakteer. Restaurants, sauna, af en toe een avontuurtje.'

'Met Nicole?'

In de achteruitkijkspiegel, zag hij haar grote ogen opzetten.

Siem schudde van het lachen.

'Nicole is gratis. Anders zou ik m'n enige werkneemster betalen om jou te belonen.'

'Fiscaal niet aftrekbaar, vermoed ik.'

'Jezelf zal je bedoelen. Met dat geboefte van de belastingdienst heb ik bijna niets meer te maken. Ik heb bijna alles in Portugal. In Nederland heb ik alleen nog liggende gelden.'

Dat is geld dat niet op een bankrekening staat, dacht Tim. Zou hij een bankkluis hebben?

'Wat bedoel je met liggende gelden?'

'Geld van me dat uitstaat bij bedrijven. Tegen rente.'

Tim besloot hem niet op zijn fout te wijzen.

Straks ben ik ineens zijn financieel adviseur, vreesde hij.
'Wat heb je met Portugal?'
'Meredith had een Portugese vader. Ik had een Portugese grootmoeder.
En al hadden we die niet gehad. Het is een prachtig land.'
Zij reden over een weg, die door duinlandschap voerde.
Op een fietspad traptten toeristen richting strand.
Op aanwijzingen van Siem parkeerde Tim achter een hotel.
Een man kwam naar buiten om Siem te begroeten. Zij hielden een kort
gesprek.
Tim haalde de rolstoel uit de kofferruimte en trok die in positie.
Nicole duwde Siem over een pad van houten planken. Tim liep ernaast.
'Was dat een van je klanten?'
'Je bent me veel te nieuwsgierig. Het is een connectie, meer niet.'
Zij kwamen over een boulevard.
Het strand was bezaaid met parasols en badgasten.
'Wou je zo meteen de zee in?' vroeg Tim.
'Ben jij gek? Wou je dat ik verzuip?'
'Waarom zou ik dat willen? Ik sta nog niet in je testament. Ik dacht een
opblaasbootje voor je te huren.'
Siem gaf hem een lichte stomp op zijn bovenarm.
Zij bereikten een restaurant, alwaar zij op het terras een tafel
uitzochten.
'Dit is m'n favoriete stek. Hier gingen Meredith en ik bijna iedere week
naartoe, als we in Nederland waren. Ook als het pokkenweer was.'
'Meredith was je vrouw, begrijp ik.'
Siem knikte. 'Alweer bijna vijf jaar dood.'
Een ober nam hun bestellingen op.
Even later bracht hij water, koffie en broodjes.
Nu pas viel het Tim op, dat het volk op strand en de badgasten om hen
heen ongekleeed waren.
Dus daarom had ik geen zwembroek nodig.
Hij keek Siem aan.
Siem grinnikte.
'Wou je nog naar het toilet?' vroeg Nicole. ' Anders ga ik zo meteen de
zee in.'

‘Ik hoef nog niet. Ik zou zeggen, jongelui, veel plezier.’

‘Wat bedoel je daarmee? Dat ik met haar mee moet?’

‘Ja, natuurlijk. Je zal me wel ouderwets vinden. Ik vind namelijk dat een dame, zeker als ze zo fraai is als Nicole, begeleiding nodig heeft.’

Nicole kwam overeind en begon zich te ontkleden.

‘Ik ga toch echt niet naakt, Siem.’

‘Je laat een dame toch niet in de steek? Kan jou het schelen, man. Hop, uit die kleren. Je bent toch ooit wel eens de sauna in geweest?’

Tim knikte.

‘Nou dan! Ik trakteer jullie op lunch en diner. Krijg je er nog een surprise bij ook.’

Siem keek hem aan met een onbekende, onaangename scherpte.

Ach, waarom ook niet, dacht Tim. Het is er warm genoeg voor.

Nicole had haar kleren over de rugleuning van haar rieten stoel gehangen. Ze haalde het elastiek uit haar staart en wierp dat op tafel.

Nerveus ontkleedde Tim zich. Heel even bekeek hij haar.

Tot zijn verbazing, kreeg hij van haar een hand, terwijl zij het terras verlieten.

Siem applaudisseerde. ‘Fraaie biljetjes!’

Zij daalden een houten trap af en liepen tussen zonnebadende nudisten door naar de branding.

Tot zijn opluchting leek niemand op hen te letten.

Terwijl golfjes om hun enkels spoelde, liet zij hem los.

‘Je hebt je bril nog op.’

‘Ik kan niet zo goed tegen scherp licht.’

‘Net als Siem.’

‘Siem is een aparte man’, vond Tim.

‘Dat is hij zeker. Hij wil dat iedereen in zijn omgeving zich op een bepaalde manier gedraagt. Anders wordt hij giftig. En dan wil je niet bij hem in de buurt zijn.’

‘Heeft hij een pistool?’

‘Dat niet. Hij zou zijn hulpjes op je af kunnen sturen.’

‘Een oude man met grillen, die van legpuzzels houdt.’

‘Hij is veel meer dan dat. Hij manipuleert iedereen. Kijk uit met je opmerkingen. Hij kon erom lachen. Hij kan er ook ineens heel anders